U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Faisala Husseiniho a Petra Mikeše v právní věci žalobkyně: **M. J. N.**, zastoupená JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2021, čj. OAM-35/ZA-ZA12-K03-R2-2018, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 1. 2022, čj. 18 Az 39/2021-34,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala 13. 1. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Dne 17. 1. 2018 poskytla údaje k podané žádosti. Uvedla, že je státní příslušnicí Ugandy, je svobodná a má dvě děti. V Ugandě žila ve městě Entebbe. Byla členkou ženského klubu Bwana Mpologoma. V roce 2017 bylo v Entebbe znásilněno a zabito více žen, přičemž jedna oběť byla členkou stejného klubu jako stěžovatelka. Členky klubu se poté na policii domáhaly, aby vraždy byly vyšetřovány. Policie jim však nepomohla. Proto zorganizovaly pokojnou demonstraci, která měla na problém upozornit. Po demonstraci měla stěžovatelka pocit, že ji někdo sleduje. Za několik dní ji při cestě na mototaxi za prací zastavil automobil s neznámými muži. Ti ji následně unesli a drželi v temné budově, kde byla stěžovatelka po dobu 8 dní znásilňována. V místě bylo více žen. Stěžovatelka je kvůli tmě a zavázaným očím sice neviděla, ale slyšela, že jednu únosci zavraždili. Nakonec ji únosci zavezli do buše, kde ji ponechali bez pomoci. Řekli jí, že o věci nesmí s nikým mluvit, jinak ji zabijí. Stěžovatelce se podařilo dostat domů, kde ji její pronajímatel přesvědčil, aby šla věc ohlásit na policii. Ta ji ale odbyla a odmítla zahájit vyšetřování,

neboť stěžovatelka neměla požadované důkazy. Měla strach, proto požádala o pomoc jednu známou ženu, ve věku asi 50 až 60 let, která žila na vesnici. U ní také nechala své děti. Spojila se tam také s mužem, který jí zařídil vycestování ze země. Do doby odjezdu dostávala telefonáty, nikdo se však na druhé straně nehlásil. Měla z toho strach.

[3] Při pohovoru k žádosti dne 31. 1. 2018 uvedla další okolnosti svého příběhu. Dodala, že vražda členky klubu se odehrála v říjnu roku 2017, stěžovatelka se do popisovaných „problémů" dostala také v říjnu nebo listopadu toho roku. Během únosu se jí jeden z únosců zeptal, proč je proti vládě. Poté, co se dostala ze zajetí, trávila čas u své známé na vesnici od 21. 12. 2017 do 11. 1. 2018, kdy odešla z Ugandy.

[4] Žalovaný rozhodnutím z 8. 4. 2019, čj. OAM-35/ZA-ZA12-K03-2018 (dále „první rozhodnutí žalovaného"), rozhodl o žádosti tak, že stěžovatelce mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neudělil.

[5] Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který jí rozsudkem z 12. 6. 2020, čj. 43 Az 9/2019-38, vyhověl a první rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V rozsudku zavázal žalovaného, aby umožnil stěžovatelce přetlumočení protokolu o pohovoru z 31. 1. 2018 a provedl doplňující pohovor, v jehož rámci měl žalovaný od stěžovatelky získat potřebné informace a objasnit tvrzené nesrovnalosti. Dále doporučil žalovanému, aby shromáždil více informací, a to konkrétně o zemi původu stěžovatelky, zvláště pak v oblasti postavení žen ve společnosti. Žalovaný se také měl zabývat stěžovatelčinými důkazními návrhy.

[6] Po dalším řízení žalovaný opět rozhodl rozhodnutím označeným v záhlaví tak, že stěžovatelce mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil.

[7] Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě shora uvedeným rozsudkem zamítl. Uvedl v něm, že ve věci proběhl dne 25. 5. 2021 doplňující pohovor. Stejně jako u pohovoru z 31. 1. 2018 u něj byla přítomna zmocněná zástupkyně stěžovatelky a také tlumočnice z anglického jazyka. Oba protokoly byly stěžovatelce dne 25. 5. 2021 přetlumočeny. Proti obsahu protokolů nevznesla stěžovatelka námitky. Zároveň měla stěžovatelka možnost se vyslovit k rozporům, které žalovaný zmiňoval v prvním rozhodnutí. Týkalo se to skutečností vážících se k době, kdy mělo docházet ke vraždám, smyslu demonstrace, které se stěžovatelka účastnila, mediálních ohlasů daných vražd a aktivit veřejných činitelů v této souvislosti či důvodů pro únos stěžovatelky, která nebyla veřejně činnou osobou. Krajský soud také uvedl, že i když je v Ugandě situace v oblasti dodržování lidských práv neutěšená, tak zprávy o zemi původu svědčí o tom, že ohledně zmíněných vražd byly úřady činné. O věc se zajímal prezident i parlament, policie zatkla několik desítek podezřelých, z nichž někteří stanuli před soudem. Byl vyhlášen noční zákaz vycházení a posílily i policejní hlídky v místě. Ve světle těchto informací se jeví kroky stěžovatelky k využití dostupných prostředků ochrany v zemi původu jako nedostatečné a tvrzení, že by se jí ochrany nedostalo, jako nepodložená. Stěžovatelka také měla možnost vnitřního přesídlení. K odchodu na vesnici, kde měla svou známou, stěžovatelka uvedla, že by jí tam nikdo nemohl způsobit potíže. Od své známé měla poskytnuté přístřeší, tato žena se starala o stěžovatelčiny děti. Je velmi nepravděpodobné, že by únosci měli možnost zjistit její pobyt, jakožto soukromé osoby, v kterékoli části Ugandské republiky.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost.

[9] Kasační stížnost je podle ní přijatelná, neboť svým významem přesahuje její vlastní zájmy ve smyslu § 104a s. ř. s., a to zejména z důvodu, že krajský soud nesprávně hodnotil informace obsažené ve správním spise, zejména informace o bezpečnostní a politické situaci v oblasti, ze které stěžovatelka pochází, a to v kontextu jí namítaných azylových důvodů. Zásadního pochybení se měl dopustit žalovaný i krajský soud ve vztahu k posuzování věrohodnosti stěžovatelčiny výpovědi. Krajský soud také nedostatečně posoudil možnost vnitřního přesídlení.

[10] Nedostatky při posuzování věrohodnosti stěžovatelčiny výpovědi byly ve spojení s procesními pochybeními důvodem pro zrušení prvního rozhodnutí žalovaného. Přitom ani pohovor dne 31. 1. 2018, ani doplňující pohovor z 25. 5. 2021 nebyl veden správně a nevedl k objasnění rozporů tvrzených žalovaným. Žalovaný se na tyto údajné rozpory při doplňujícím pohovoru dne 25. 5. 2021 nezaměřil. Pouhou možnost pro samostatné vyjádření stěžovatelky není možné považovat za vhodný postup k odstranění rozporů. Naopak to může vést ke zmatení dotazované osoby. Věrohodnost stěžovatelčiny výpovědi tak žalovaný relevantně nezpochybnil. Její výpověď byla totiž konzistentní a uváděné nedostatky jen okrajové povahy. Žalovaný je také hodnotil účelově. Navíc hodnocení stěžovatelčiny výpovědi a její údajné rozpornosti souvisí s vadným tlumočením pohovoru z 25. 5. 2021 (popř. pohovoru z 31. 1. 2018).

[11] Věrohodnost stěžovatelčiny výpovědi podporují také informace o zemi původu. Stěžovatelka již v řízení před žalovaným poukázala na to, že z těchto informací plyne, že vláda nevynucuje právo efektivně a oběti znásilnění se bojí čin nahlásit, neboť policie má tendenci ženy obviňovat, že si znásilnění zavinily samy, a proto se věcí odmítá zabývat. Zprávy o aktivitě policie či vyšetřování podezřelých nejsou dostatečné.

[12] Krajský soud zaujal nesprávný závěr ohledně azylového důvodu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy pronásledování ze strany soukromých osob z důvodu příslušnosti k pohlaví či určité sociální skupině. Je totiž třeba vzít v potaz, že by se stěžovatelce ochrany proti takovému pronásledování nedostalo. To plyne z výpovědi i osobní zkušenosti stěžovatelky, jakož i ze zpráv o lidskoprávní a bezpečností situaci v Ugandě. V této souvislosti byla nedostatečně posouzena také možnost udělení doplňkové ochrany. Z informací o zemi původu plyne, že ženy v Ugandě čelí násilí, včetně násilí, které dosahuje intenzity špatného zacházení podle čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Žalovaný tak nesprávně vyloučil hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Krajský soud možnost udělení doplňkové ochrany vůbec nepřezkoumával. Takové posouzení je nepřezkoumatelné a otázka možnosti udělení doplňkové ochrany nemá oporu ve spise.

[13] Žalovaný i krajský soud se nedostatečně věnovali (ne)možnosti vnitřního přesídlení. Žalovaný v tomto směru své úvahy opřel o to, že stěžovatelka možnost vnitřního přesídlení úspěšně využila (odešla s dětmi ke své známé), je dospělá, svéprávná s dostatečným vzděláním, zkušená obchodnice, hovoří úředním jazykem i nejrozšířenějším nářečím. Přesídlení však nepředstavovalo udržitelné řešení. I během této doby se

stěžovatelka bála, dostávala telefonáty z neznámých čísel a také z ekonomického hlediska nebylo přesídlení reálné, neboť veškeré své úspory použila na svůj útěk ze země původu.

[14] Rozsudek krajského soudu je také nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť spočívá vlastně jen v rekapitulaci toho, co již uvedl žalovaný, chybí vlastní hodnocení závěrů žalovaného a nelze odlišit, co je názor žalovaného a co krajského soudu. Tato hodnocení totiž navzájem splývají.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji soud odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl pro nedůvodnost. Napadené rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byly podle něj vydány v souladu s právními předpisy.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Vzhledem k tomu, že jde o věc mezinárodní ochrany, zabývá se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (azylu) Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS.

[17] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[18] Žádná část kasační argumentace podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. Nejedná se ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatelky v souladu s ustálenou judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit.

[19] Stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu jak pro nesrozumitelnost, tak pro nedostatek důvodů. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost rozsudek, z jehož výroku nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (rozsudek NSS ze 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Dále pak jde o případy, kdy soudní rozhodnutí postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (rozsudek NSS ze 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána, není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek Nejvyššího správního soudu z 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[20] Takovými vadami ale napadený rozsudek netrpí. Právní hodnocení věci provedené krajským soudem je odlišitelné od rekapitulace zjištění a závěrů žalovaného, byť je krajský soud uvádí ve stejných odstavcích. Podrobněji se v této souvislosti stěžovatelka vyslovuje k nepřezkoumatelnosti rozsudku ohledně otázky doplňkové ochrany (bod [12]). V žalobní námitce týkající se doplňkové ochrany však stěžovatelka toliko zmínila existenci § 14a zákona o azylu a uvedla, že má důvodné obavy, že v případě návratu do Ugandy by jí hrozilo nelidské či ponižující zacházení a její vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud v souladu se zněním žaloby s touto otázkou přinejmenším implicitně vypořádal v bodě 9, a to zejména v souvislosti s možností vnitřního přesídlení. Tímto způsobem totiž byla formulována i sama žaloba, v níž stěžovatelka problematiku doplňkové ochrany dala do souvislosti právě s trvajícím strachem z únosců, což údajně nevyřeší ani vnitřní přesídlení. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že požadavek odůvodnit soudní rozhodnutí nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument (rozsudek NSS z 8. 2. 2017, čj. 9 Ads 225/2016-61, bod 39). Vypořádání některých námitek může být v kontextu věci i implicitní (rozsudek NSS z 5. 6. 2018, 6 As 4/2018-73, bod 18).

[21] K námitkám týkajícím se tlumočení ve správním řízení lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 27. 1. 2009, čj. 2 Azs 91/2008-66, dle kterého „*v řízení o žalobě a následně v řízení o kasační stížnosti nelze účinně zpochybnit kvalitu tlumočení pohovorů v řízení o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byl pohovor veden v jazyce, jejž si žadatel o mezinárodní ochranu sám zvolil, svým podpisem potvrdil, že souhlasí s obsahem protokolu z tohoto pohovoru, a ani při napadení správního rozhodnutí založeného na těchto pohovorech neuváděl a neuvádí konkrétní body, které byly podle něj přetlumočeny chybně.* […] *To však fakticky neučinil dosud, když sice chybami v tlumočení zdůvodňuje rozpory ve svých výpovědích, neoznačuje však konkrétní místa, která byla v konkrétním pohovoru přetlumočena chybně.*“ To odpovídá i situaci stěžovatelky, která si jazyk pohovoru sama zvolila a při pohovorech byla přítomna i její zástupkyně.

[22] V tomto kontextu stěžovatelka poukázala na to, že jí žalovaný vhodným způsobem neumožnil vyjádřit se k tvrzeným rozporům v její výpovědi z 31. 1. 2018. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že i touto problematikou se ve své judikatuře zabýval. Z ní plyne, že pokud správní orgán zjistí ve výpovědi určité rozpory, musí mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost tyto nesrovnalosti vysvětlit (rozsudky NSS z 6. 2. 2008, čj. 1 Azs 18/2007-55, z 25. 6. 2015, čj. 4 Azs 71/2015-54, č. 3279/2015 Sb. NSS, bod 26, z 26. 10. 2020, čj. 4 Azs 145/2020-60, bod 46). Ve smyslu této judikatury měla stěžovatelka při doplňujícím pohovoru dne 25. 5. 2021 možnost vyjádřit se k rozporům tvrzeným žalovaným a zachyceným v protokolu o pohovoru z 31. 1. 2018, což představovalo adekvátní reakci na soudní zrušení prvního rozhodnutí žalovaného. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný na základě pohovoru z 31. 1. 2018 spatřoval rozpory ve stěžovatelčině příběhu zejména ve vztahu k tomu, že stěžovatelka nevyhledala pomoc u policie. Podle žalovaného se však dle dosud shromážděných podkladů k věci hojně vyjadřovaly sdělovací prostředky a rovněž mluvčí policie. Za této situace nepovažoval žalovaný za pravděpodobné, že by policie, kdyby ji stěžovatelka oslovila, zůstala nečinná. Podobně považoval žalovaný za nelogické jednání členek klubu, do něhož stěžovatelka patřila, ohledně organizování demonstrací a neoznámení stěžovatelčina případu policii. Doplňující pohovor z 25. 5. 2021 se však těmto otázkám věnoval, a to i ve vazbě na doplněné podklady (zprávy o zemi původu). V právě v tomto smyslu se danou otázkou se zabýval i krajský soud v bodě 8 svého rozsudku. V návaznosti na svou dřívější judikaturu

Nejvyšší správní soud podotýká, že břemeno odstranění pochybností, resp. rozporů ve výpovědích, a požadavek uspokojivě vysvětlit tvrzené nepřesnosti tíží žadatele o azyl (rozsudek NSS čj. 4 Azs 145/2020-60, bod 44, usnesení NSS z 9. 12. 2021, čj. 8 Azs 139/2021-34, bod 12).

[23] K námitkám týkajícím se možností vnitrostátní ochrany a vnitřního přesídlení odkazuje Nejvyšší správní soud také na svou dřívější judikaturu.

[24] Možnost vnitřního přesídlení je dostatečně judikovanou otázkou (rozsudek NSS z 31. 1. 2020, čj. 5 Azs 105/2018-46, č. 4029/2020 Sb. NSS, zejména body 56 až 59, usnesení NSS z 24. 5. 2017, čj. 2 Azs 59/2017-27, body 8 až 11, rozsudek NSS z 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009-74, nebo rozsudek NSS z 24. 1. 2008, čj. 4 Azs 99/2007-93, č. 1551/2008 Sb. NSS). V návaznosti na tato rozhodnutí uvádí Nejvyšší správní soud, že z pohovoru z 31. 1. 2018 vyplývá, že stěžovatelka měla možnost vnitřního přesídlení. K tomu uvedla: „*Protože ta žena žila daleko od mého bydliště, nebyli tam žádní moji příbuzní, nikdo by mi tam nemohl způsobit potíže*.“ K této otázce, stejně jako ke kontextu věci (možnost vnitřního přesídlení s ohledem na stěžovatelčiny osobní charakteristiky) se žalovaný i krajský soud vyjádřili a jejich rozhodnutí tak nelze považovat za nepřezkoumatelná, ani stižená jinými vadami, např. nedostatečným zjištěním skutkového stavu, jak o tom stěžovatelka také hovořila.

[25] Judikatura Nejvyššího správního soudu zároveň odpovídá i na argumentaci stěžovatelky týkající se dostupnosti vnitřní ochrany. Podle rozsudku z 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004-41 „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany*.“ Pokud se žadatel důsledně nepokusí využít prostředky ochrany v zemi původu, nelze mu udělit mezinárodní ochranu jen na základě obecného tvrzení o nefunkčnosti takových prostředků (usnesení NSS z 19. 2. 2020, čj. 6 Azs 262/2019-35, bod 7, z 31. 8. 2021, čj. 2 Azs 22/2021-56, bod 13). Lze dodat, že pouze subjektivní nedůvěra ke státním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (usnesení NSS ze 17. 12. 2021, čj. 8 Azs 211/2020-107, bod 18). Ani případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země sama o sobě nezakládá při obavách ze soukromých osob azylový důvod (rozsudek NSS z 31. 7. 2008, čj. 7 Azs 43/2008-47). Nejvyšší správní soud v tomto smyslu dodává, že po zrušení prvního rozhodnutí žalovaného si žalovaný opatřil další informace o zemi původu, konkrétně i k otázce vražd žen v Entebbe v roce 2017. Jak konstatoval žalovaný i krajský soud, situace v Ugandě není z pohledu ochrany základních lidských práv a svobod ideální, avšak konkrétně případy daných útoků na ženy vzbudily pozornost na mediální i na politické úrovni. V důsledku toho policie přijala opatření k předcházení další takové trestné činnosti a některé osoby stíhala, přičemž někteří ze stíhaných stanuli i před soudem. Ve světle těchto informací bylo možné po stěžovatelce požadovat, aby důsledněji využila možnosti vnitrostátní ochrany.

[26] Skutečnosti uvedené v bodech [24] a [25] tohoto rozsudku souvisí také s námitkami týkajícími se posouzení věrohodnosti stěžovatelčiny výpovědi. Otázkou věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu se Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně zabýval. Závěr o tom, že azylový příběh žadatele či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných kritérií. Mezi ně patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost

žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, její plausibilita zejména ve světle relevantních informací o zemi původu atd. (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu z 6. 2. 2008, čj. 1 Azs 18/2007-55, z 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009-74, čj. 4 Azs 71/2015-54, bod 26, nebo z 12. 4. 2021, čj. 5 Azs 97/2019-41, bod 30). V tomto smyslu žalovaný shromáždil dostatek informací o zemi původu, které souvisely se stěžovatelčiným azylovým příběhem. V jejich světle se nejeví jako věrohodná tvrzení o nemožnosti vnitřního přesídlení či vnitřní ochrany, což souvisí také se stěžovatelčiným popisem jejích aktivit v rámci ženského klubu, které měly přispět k jejím potížím (účast na demonstraci, vyhledání pomoci u policie apod.). Těmito otázkami se zabývali jak žalovaný, tak krajský soud (bod 8 jeho rozsudku).

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na vše výše uvedené lze uzavřít, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti. Krajský soud se v napadeném rozsudku od této judikatury neodchýlil a nedopustil se ani pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost svým významem nepřesahuje podstatně vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[28] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, a bod 18 usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. února 2023

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu